

## Ufoja Imjärven taivaalla

7.1.1970

Jos avaatte jonkin suuressa maailmassa toimitetun ufokirjan, saattaa silmiinne osua kuva, jossa kaksi muhkeisiin turkiksiin sulloutunutta raavasta miestä polkee lumikengät jalassaan metrin korkuista nietosta jylhässä vuoristomaisemassa. Hieraisette hämmästyksestä silmiänne, kun luette kuvatekstistä, että nuo vaikuttavat hahmot ovat nimeltään Aarno Heinonen ja Esko Viljo. Olette törmännyt kansainvälisesti kuuluisimpaan suomalaiseen ufotapaukseen, joka on alkanut elää "maassa maan tavalla". Mutta mitä todella tapahtui?

Tammikuun 7. päivänä vuonna 1970 Heinolan maalaiskunnan Imjärvellä asuvat Heinonen ja Viljo olivat laittautuneet tavanomaiselle hiihtolenkilleen suunnilleen neljän maissa iltapäivällä. Sää oli kirkas, pakkasta oli noin 17 astetta. Puolisen tuntia hiihdettyään miehet päättivät suoda itselleen pienen levähdystauon. Silloin alkoi odottamaton ja pitkäaikaisia seurauksia aiheuttanut tapahtumasarja.

Ensimmäiseksi havahtui Esko Viljo. Etelästä päin lähestyi pitkänomainen, tulen värinen esine, jolla näytti olevan aivan kuin jonkinlainen soihtu perässään. Mitään ääntä ei kuulunut. Sen jälkeen esine katosi hetkeksi, mutta äkkiä hiihtäjien yläpuolelle ilmestyi vaalealta pilveltä vaikuttava outo valopurkaus. Nyt kuului mehiläisparven ääntä muistuttava surina ja seuraavassa hetkessä heidän yläpuolellaan, kolmen neljän metrin korkeudella, näkyi vaaleanharmaa lautasmainen esine. Aarno Heinonen yritti lähteä pakoon, mutta ei pystynyt liikkumaan. Kummajainen oli halkaisijaltaan pari metriä ja sen pohjasta erottui kolme vaaleaa puolipalloa. Niiden keskeltä kohosi esineen sisään torvimainen osa, jonka molemmin puolin kajasti valoa. Esineen vakautettua asemansa sen suunnalla purkautui harmaanpunertavaa sumua. Ilmassa tuntui rikkiä muistuttava haju, joka pisteli hieman nenässä ja kurkussa. Sumun käydessä jatkuvasti sakeammaksi sen keskeltä ilmestyi näkyviin 15 -senttinen valopallo, joka laskeutui noin metrin korkeudelle lumen yläpuolelle. Seuraavassa hetkessä valopallo "levisi" lumelle ja siitä kehkeytyi kirkas metrin läpimittainen kiekko, jonka väri vähä vähältä tummeni vaaleasta tulenpunaiseen päin. Kiekon ympärillä kiersi sentin paksuinen tumma rengas.

Seuraavaksi pikkukiekko ryhtyi merkillisiin puuhiin. Parin kolmen sekunnin ajan siitä sinkoili kaaressa kaikkiin suuntiin kymmenisen senttiä pitkiä tulenpunaisia, vihreitä ja violetteja säteitä, jotka lennähtivät noin kolmen metrin päähän. Samaan aikaan Aarno Heinonen tunsu, kuinka häntä aivan kuin vedettiin lujasti lantion kohdalta taaksepäin. Sitten kiekon tumma rengas alkoi supistua reunalta nousten samalla ylöspäin ja pian se näytti pyörähtävän eräänlaiseen soikeahahmoiseen palloon, joka sitten vilahti ylös.

Heinonen vilkaisi Viljon suuntaan ja havaitsi hämmästyen sivummalla pienen vaaleanvihreään suoja-pukuun pukeutuneen olennon, joka piteli käsissään jotain mustaa laitetta. Myös suoraan valoilmioita kohti seisova Viljo näki olennon. Olento näkyi parin sekunnin ajan ja hävisi sitten äkkiä selittämättömällä tavalla. Sumu levittäytyi edelleen miesten ympärillä, mutta sitten Heinonen näki että se aivan kuin repesi Viljon kohdalla kahtia ja haihtui pois. Kymmenisen sekuntia kestänyt mysteerionäytelmä päättyi siihen. Mitään jälkiä ei ollut havaittavissa siinä kohdassa, missä ilmiö oli majoillut.

Kaverukset seisoivat pitkän aikaa sanattomina. Sitten ehkä kolmen tai neljän minuutin kuluttua alkoi kehossa tuntua erilaisia oireita. Heinonen oli ollut tapahtuman aikana oikea kylki ilmiötä kohti kääntyneenä, ja nyt koko oikea puoli alkoi tuntua kylmältä. Hetken päästä tuli vuorostaan lämmin, joka yltyi kuumaksi. Sitten jalkaan ja käteen hiipi tunnottomuuden tunne ja niveliä alkoi aristaa. Selässä tuntui kipua, niin että se veti kumaraan. Lopuksi alkoi pahoinvointi.

Miehet kävivät raahautumaan kotiin päin. Vaikka matkaa oli vain puolisen kilometriä, sen taittaminen kesti runsaat kaksikymmentä minuuttia. Heinonen siunaili hetken kotiväelleen oloaan ja poikkesi sitten Viljoille.

Viljo ei ollut aluksi huomannut itsessään mitään erikoista, mutta parin tunnin kuluttua tapauksesta hänen kasvosensa olivat jo turvoksissa ja iho niin kasvoissa kuin käsissä ja käsivarsissakin oli alkanut punoittaa. Silmiä häikäisi ja niissä tuntui painetta. Myös nivelet kipeytyivät ja päätä alkoi särkeä.

Koska miesten olo oli nyt todella surkea, he ajoivat taksilla Heinolan poliklinikalle. Lääkäri ei osannut määrittellä heidän vaivaansa, vaan antoi heille lääkitykseksi unitabletteja. Miehet palasivat kotiinsa ja kävivät nukkumaan.

Seuraavana päivänä miesten kunto ei ollut lainkaan kohentunut. Heinosella oli aamulla suuria vaikeuksia päästä ylös sängystä ja kun se lopulta onnistui, jalat tuntuivat hervottomilta ja selkä oli jäykistynyt kumaraksi. Päänsärky ja oksentelu alkoivat uudelleen. Hän hakeutui taas lääkäriin, joka tällä kertaa määräsi hänelle rauhoittavia lääkkeitä. Niistä ei kuitenkaan tuntunut olevan muuta kuin haittaa, sillä seuraavina päivinä ja viikkoina Heinosen tasapainoasti alkoi horjua, muisti meni huonoksi ja hän alkoi kärsiä painajaisunista. Vasta neljän kuukauden kuluttua olo alkoi sen verran parantua, että hän kykeni yrittämään työntekoa.

Myös Viljo kärsi aina kevään korville asti erilaisista jälkivaikutuksista, mutta hänen kuntosensa oli sen verran parempi, että hän ei menettänyt kokonaan työkykyään.

Aarno Heinosen elämässä talvisella kohtaamisella oli käännteentekevä merkitys. Hänellä alkoi ilmetä kykyjä eivätkä ufokontaktitkaan jääneet tuohon tammikuiseen tapaukseen, sillä seuraavien vuosien aikana hänellä oli kymmeniä ufohavaintoja. Niiden aikana hän kertoi tutustuneensa moniin avaruusolentoihin, joista ns. humanoidityttö on jäänyt kuuluisimmaksi.

LÄHDE : Tapani Kuningas: UFOja Suomen taivaalla

Lars Mattilan Avant-garde bändi Avarus on tehnyt kappaleen "Salaperäinen Imjärvi".

UFOAIKA nro 6 1973

Salaperäinen Imjärvi 3 - Päätoimittajan palsta

Imjärven ihmeelliset ilmiöt 4 - ©Aarno Heinonen